

— Iz Milana 3. marca. Dasiravno je nebo jasno, je vendar vreme v mestu silno oblačno in iz ničesa ni spoznati, da imamo poslednji predpustni teden. Kdor le more, gré v Turin ondašne maškare gledat. Nekakošna grozna tihota je nekaj dni sem v Milanu, pa boljša je, kakor derzno vpitje in razsajanje.

Iz Rusije. Iz Tagonroga pišejo ruski časniki, da se je ondi nesreča zgodila, kakor še malokdaj. Spomladansko vreme in nebo jasno kot glaž je speljalo blizo 3000 ljudi na zamerzjeno azovsko morje ribe lovit. Ribčarija je ondašnjim ljudem čez vse. V lepem vremenu grejo bolj in bolj proti sredi morja (prav za prav le jezera). Kar naenkrat zapihlja južen veter, veter se preverže v sever, nanese zametov tako, da se led ob kraju uterga. Led se trese in maje, razpokne in skoraj vse, kar je bilo na njem, je šlo v dno morja večno počivat. Prihodnji dan je priplaval gruča ledena h kraju, na kateri je bilo 5 ljudi — troje mertvih, dvoje pa mraza oterpnjenih. Toda tudi teh dveh je zaspalo čez nekoliko uro mlado dekličce za vselej, drugi pa, starček, je ostal sicer živ, al strah, ki ga je preстал, mu je zavezal jezik, da je ném. Sreča, da je znal pisati, in po njegovem zapisu pripovedujejo ruski časniki to nezgodo.

— Kaj misli in kaj bo storila ruska vlada, če se med Avstrijo in Francozi vojska uname, se še nič ne vé. Ni še rekla ruska vlada ne bev ne mev, tudi se še ni vladam pridružila, ktere se prizadevajo, Avstrijo in Francijo umiriti in spraviti. Pa vendar se da iz raznih reči posneti, da je Rusija ravno tako zoper vsako vojsko kakor zoper vsako poskušnjo, pogodbe med državami leta 1815 sklenjene razdreti. Ruski diplomati so tudi o raznih priložnostih rekli, da Rusija ne bo nikolj tistega podperala, kateri prenapeto politiko uganja. Zoper Avstrijo nima Rusija v sadanjah zaprekah nič in moti se vsaki, da se pripravlja Rusija za vojsko in da žuga ž njo avstrijskemu cesarstvu. Tudi se ne dá iz ničesa misliti, da se bo tako kmali pripravljala. Gola laž je, kar je bilo te dni v časnikih brati, namreč da morajo vsi ruski vojaki, ki so doma, k svojim regimentom in da vlada več konj nakupuje, kakor sicer. — Na ruskem Poljskem je vse tiho.

Iz Srbije. Iz Belega grada. Turška vlada se je zoperstavila zoper to, da se je knez Miloš kot dednega kneza razglasil, ker se to ne sklada s pravicami, ktere ima Turčija kot višja oblastnica serbske dežele.

Iz Černe gore. Iz Cetinja pišejo, da je knezu Danilu po vodi splaval upanje, kmali naslednika lastnega rodú viditi. Pogovorili so se namreč glavarji, od kneza tirjati, da jim kaj davkov odpusti. Prihruli so res k njemu in so tudi še kneza posilili, jim darov dati. Tega se je knežinja tako ustrašila, da je splavila.

Iz Italije. Iz Turina. Časnik „Armonia“ je razglasil ogovor, kterege je iz Modene prejel, pa je bil na Piemontezkem natisnjen. Ta ogovor velja modenskim vojakom in jih vabi, svoje bandero zapustiti in — k Piemontezom iti. Tak je pa ta ogovor: „Italijanski vojaki modenskih držav! V kratkem se bo verglo stotavžent piemontezkih vojakov združenih s francozko armado nad sovražnike in zatéravce naše dežele; pripravljate svoje serce za to slavno delo; vi bote z njimi. Danes služite knezu, kateri je prijatelj Avstrije; zavoljo tega Vam kot vojakom ni slave upati; zedinjeni z velikima armadama bote jutro z unima vred slave in dobičkov deležni. Vojaki! Avstrija je naš sovražnik, ona nas razcepuje, ona izmolze iz naših dežel vsako leto sto milijonov frankov svojim Nemcom v prid; bolje bi bilo, da bi se z njimi ljudstvu naših mest in vasi pomagalo. Vzemimo tedaj nazaj, kar je našega; po končani vojski Vas bodo Vaši sorodniki kot rešnike domovine blagoslavliali. Oficirji in vojaki! od tistega dne, ko se

bomo začeli bojevati, bomo edino klicali svitlo ime: Viktor Emanuel, kralj italijanski!

— Garibaldi je že v Turinu.

— V Piemontu je neki blizo 20,000 begunov iz raznih italijanskih dežel, ktere vtikuje vlada ali v regimente ali jih pa pošilja na sardinski otok.

Iz Španije. Španjska vlada bo popolnoma neutralna ostala, če se vojska začne.

Iz Francozkega. Iz Pariza 4. marca. „Moniteur“ preklicuje, kar je včeraj časnik „Constitutionell“ naznanil, da se ima francozka armada iz Rima v Civitavecchio umakniti. To saj za zdaj še ni res — pravi „Moniteur“. Iz vsega tega se očitno vidi, da bode še veliko vode v morje steklo, preden bote francozka in avstrijska armada zapustile papeževe dežele, ker tudi vradni dunajski časnik „Wiener Ztg.“ pravi, da se to utegne še to leto zgoditi. Bog vé, kaj vse bode francozka vlada terjala, naj se poprej v papeževih deželah zgodi, preden jo bo volja, slovó dati rimskim deželam. Preden pa vse to ne bo gotovo, se tudi avstrijska armada ne bo umaknila iz papeževih dežel.

Iz Moldove in Valahije. Iz Bukaresta. 20. februarja popoldne med 2. in 3. uro se je pripeljal knez Kuza v Bukarest. Pred mestom je bil šotor za-nj pripravljen, kjer so ga slovesno sprejeli. Mesto je bilo krasno okinčano in na vsih poslopih so delali priprave za osvečavo mesta. Ljudi je bilo povsod toliko, da se je vse terlo, toda malo ali nič veselih obrazov ni bilo viditi, ne vriskanja ne družih znamenj veselja ni bilo slišati. Bilo je vse tako, kakor če bi se bili Valahi streznili. — Knez se je peljal v mesto v lepi kočii s šterimi konji oblečen kot moldavsk general. Zlo zamišljen in otožen je bil. Ni bilo slišati živi-klicov, ne viditi družih znamenj veselja. Vse je prežalo mirno v kneza in ljudstvo se je vedlo tako, kakor da bi mu vse to nič mar ne bilo. Tudi krasnih kočij bogatih bojarov ni bilo skoraj nič. Ko je prišel knez v mesto, je šel najpervo v cerkev molitev opraviti, potem pa v zbornico državnih zbornikov. Tu je prisegel na ustavo in po metropolitovem nagovoru je rekel: „Gospodje odborniki! Veseli me in zahvalim se Vam za zaupanje, ktero ste v mene postavili. Moj namen je, knežiji posestriti in zediniti in ne bojim se tudi nevarnost, ktere me zavoljo tega čakajo. To Vam obljubim. Živite zedinjene knežiji! „Potem je zapustil zopet zbor molcé in se vernil v svoje poslopje. Drugi dan so se mu vse gosposke poklonile. Knez se je deržal prav mlačno in ogibal se je vsemu, kar je njemu veljalo, kjer se pa ni mogel ogniti, se je deržal, kakor če bi ne bilo njemu namenjeno. Odbor učencov je hotel tudi k njemu iti in se mu z ogovorom pokloniti; pa še pred-se jih ni pustil; tako je storil tudi z obertniki in kupci, kateri so veliko dnarjev za mnogotere reči izmetali, da bi se ali knezu v njih poklonili ali pa jih njemu podarili. Bojari tičé ali v svojih poslopih ali so pa šli iz dežele, ker se jim merzi to čudno obnašanje kneza. Vse majé z glavo in praša: kaj bo iz tega?

Poziv pesnikom slovenskim.

Želim takodjer i ovu tek. god. 1859 zabavnika Lep-tira izdati, u tu svrhu rodoljubno prosim, da me izvolite ikojim prineskom književnim (piesmami) poduprieti; u tom slučaju prosim za rukopis najdalje do konca travnja.

Izručen rodoljubju sa osobitim štovanjem ostajem

U Zagrebu 1. Ožujka 1859.

Vaš sluga

Ljudevit Vukotinović.

Popravek. V poslednjem listu je bilo na strani 69 zdolej v opombi po pomoti stavljeno: rinnen namesti: reimen. Vred.